

Találd meg az igazságot! Énekeld ki magadból!

GIRLS in the MOON

lányok a Holdban

„Ragyogó írás.

Azokat a halk vagy hangos,
napvilágra került vagy éppen
sötétbe burkolózó pillanatok
mutatja be, amelyek formálnak,
megsebeznek és igazán
emberivé tesznek minket.”

– *Nina LaCour, díjnyertes szerző*

finep
selection

JANET McNALLY

JANET MCNALLY

GIRLS in the MOON

lányok a Holdban

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

*Az én Holdban lakozó lányaimnak,
és Jessenek, akitől annyi válogatáskazettát kaptam.*

„Dúdolj nekem egy altatót. Énekeld el az *ábécédét*.

Mesélj egy történetet, amit nem hallottam még.”

The Weakerthans: *My Favourite Chords*

egy

A TITKOK – ahogy anyám fogalmazott egyszer – kifordított történetek csupán.

A hátsó udvarban ültünk egy sötét, ám tiszta égboltú éjszakán. Láttam magam felett az égen a Cassiopeia lusta cikcakkját, és elképzeltem, ahogy egy csillag addig-addig tömörül, amíg össze nem omlik. Tudtam, hogy hunyorgó, fekete űrt hagyva maga után az atmoszférán túl; tátongó, éhes, szavakkal teli űrt. Csillapíthatatlan űrt.

De anyámnak nem mondtam el ezeket. Helyette megállapítottam, hogy az előbbi gyanúsán úgy hangzott, mint apám egyik dalszövege. Biztos voltam benne, hogy tudni fogja, melyikre gondolok: *Múltbéli titokká váltak mind a régi történetek, valaha töled hallottam őket, oly jól ismertelek.*

Anyám elmosolyodott, és megvonta a vállát.

– Igen, mert én írtam ezt a sort. – A koromfekete, csillagporos ég felé fordította az arcát, és ahogy várható volt, semmi mást nem árult el a dologról. Ezt a történetet hétpecsés titokként őrzi, mint mindig.

Úgyhogy aznap este magam kerestem bizonyítékot, ahogy már annyiszor; leosontam a lépcsőn, miután anyám aludni ment. Oda-sétáltam a CD-s szekrényéhez, és az utcai lámpa beszűrődő sárga

fényében álldogáltam. Végigfuttattam az ujjam a tokok merev műanyag gerincén, míg meg nem pillantottam a nevét: *Kieran Ferris*, és az első szólólemezeének címe, *Haven*, ami akkor jött ki, amikor hároméves voltam. Kicsúszttattam a tokból a lemezborító fényes lapjait, és a tartalomjegyzékben meg is találtam a *Secret Story* (Titkos történet) című dalt. A nevük – K. Ferris, M. Ferris – szorosan egymás mellett, zárójelben a cím után, egy évvel azután, hogy szakítottak. Jó néhány dalban, ehhez hasonló jelentéktelen kis helyeken legalább örökké együtt lesznek.

Három órán belül egy New Yorkba tartó repülőn fogok ülni, útban a nővéremhez, Lunához. De jelen pillanatban még a konyhában vagyok, és próbálom behúzni a bőröndöm cipzárját. Augusztus van, olyan érzés a szobában lenni, mintha lázas lennék. Elnyúlok a bőrönd tetején, és teljes erőből húzom a cipzárt, de így sem sikerül. A nejlonyaghoz nyomom az arcom, és nagyot sóhajtok. Akkora a forróság, hogy azon se csodálkoznék, ha lassacskán az összes víz elpárologna a testemből. A hajam nyirkosan lóg a homlokomba, és a parkettára omlik.

Ahogy ott fekszem, előhúzom a mobilom, és bepötyögök egy szöveget: egy dalszöveg az, ami az előbb ugrott be. *Rossz irányba indult napsugár, eltévedt ragyogás az égen*. Egy pillanatig nézem a képernyőn a szavakat, aztán megnyomom a küldést.

Anyám arca ebben a pillanatban jelenik meg a hozzám legközelebbi ablakban. Összerezzenek.

– Elkészülsz lassan? – tudakolja.

Az üvegen keresztül elmosódott az arca: sápadt ovális egy rakás sötét hajjal a tetején. Kissé ideges, mióta megvettem a repjegyem, de tudom, hogy sose ismerné el. Ehelyett az utolsó zugig kitakarította

a házat, ma reggel pedig hadat üzent a kerti gaznak. Órák óta a hátsó kertben húzkodja az ujjasmuhart, és sorra fejezi le a pitypangokat. A vállá felett látom az ellenséges harcosok fonnyadt, szomorú halált a kocsifelhajtó szélén. Persze anyámnak sosem elég csak *csinálni* valamit. Kommentálnia kell az eseményeket az ablakon keresztül, amíg én reggelizek. Olyasmiket hajtogat, mint hogy *Nő vagyok, halld gyomlálásom! satöbbi, satöbbi*. Ezt hallgatom, miközben bekanalazom a tál zabpelyhemet.

– Ööö... igen, mindjárt ott vagyok.

Ráülök a bőrrönd tetejére, rugózom rajta kicsit, és végre sikerül behúznom a cipzárt. Luna régi bőrröndje az: kicsi, sötétzöld, a sarkoknál picit koszos. Degeszre tömtem. Nehéz volt eldönteni, mit vigyek magammal, mert nem tudhatom, melyik Lunát találok a reptéren, amikor megérkezek. Az Édes-Szirupos Luna lesz az, aki minden egyes lélegzettel szeretetet és kedvességet áraszt magából, vagy a Szunnyadó Vulkan Luna, a felszín alatt fortyogó összes energiájával és felgyülemlett dühével? Állandóan, folytonosan változik, és én fel akarok készülni mindenre.

A nővérem utoljára tavaly áprilisban jött haza a tavaszi szünete alatt. Ekkor mondta meg anyámnak, hogy nem megy vissza a Columbiára másodévre. Most nem, de idővel úgyis vissza fog. Idén ősszel, szeptembertől végigturnézza a nyugati partot a zenekarával.

– Engedélyezték a passzív félét – közölte. – Voltam bent a tanulmányi osztályon is, meg minden. – Kibámult az ablakon ahelyett, hogy anyámra nézett volna. A magnóliafa vadul virágzott az ablak másik oldalán; hosszú, krémszínű szirmai az üvegnek nyomódtak. – Megmarad az ösztöndíjam – magyarázta Luna.

Anyám nem szólt egy szót sem. Ráncolta a szemöldökét, és pengevékonyra szorította össze a száját.

Luna mélyet sóhajtott.

– Azt hittem, *te* meg fogod érteni – mondta az anyáknak. – Te is leléptél a suliból, mielőtt befejezted volna. Aztán visszamentél. Végül is.

Ütem a szemközti kanapén, és fogalmam sem volt, hogy várhatta, hogy anyánk megérti. Még csak nem is beszél azokról az időkről, amikor a Shelterben énekelt. Hogy hiheti bárki, hogy nem akad ki, ha Luna otthagyja az iskolát, és többé-kevésbé az ő nyomdokaiba lép?

– Most kell megtennem – folytatta a nővérem. – Nem lesz több ilyen lehetőségem.

Vártam, hogy anyám nemet mondjon, de csak mélyen beszívta, majd kifújta a levegőt.

– Oké – mondta. Aztán kisétált a garázsba, és dolgozni kezdett egy háromméteres, tüskés szobron, amit aztán vagy egy hónappal később eladott a Buffalo Sabres egyik játékosának. A pasi a Spaulding tónál álló McMansion háza elé állíttatta, merészen csillogott a puccos környék napfényében. Később azzal viccelődtem Bennel, hogy a szobor gyakorlatilag dühből lett kifaragva. Bólintott.

– A hokijátékosnak kell is az az energia – jelentette ki. – Megállás nélkül fejeket vernek szét.

– Szóval azt mondd – folytattam –, örülöm kéne, hogy az anyám alkotásba fojtja a dühét, ahelyett, hogy bármi mást csinálna?

Bólintott.

– Csak biztos akartam benne lenni.

Anyám még mindig az ablaknál áll, és engem bámul. Az alkarját az ablakpárkányra fekteti, és látom, hogy felvette az „aggódó anya” arckifejezést.

– Nincs itt semmi látnivaló – jegyzem meg. – Csak akadt némi technikai problémám. De rajta vagyok a dolgon.

Megint lehajol. Semmi kétség, a hortenzia alatt megbúvó makacs parlagfű után kutat. Egész nap tudná csinálni. Mondjuk az biztos, hogy a forróság cseppet sem zavarja. Művész, aki fémeket formáz meg, és forrasztólámpával a kezében a legboldogabb; a kék láng íve egy pontban összpontosul, akár a hullócsillagé. A művészeti tanszékes haverja, Jake, a Tüzes Vas Istennőjének hívja, és ehhez az elnevezéshez legalább annyi köze van a természetének – pont, mint Luna, sokáig érleli magában a haragot, ami idővel egyszer csak kirobban –, mint magának a vasmunkának. A garázsunkban kialakított műteremben dolgozik, én pedig próbálok kimaradni az egészből

A kutyám, Dusty (nyilvánvalóan Springfield¹) vizet lefetyel az ezüsttáljából. Odamegyek, hogy újrátöltsem neki. Miután visszahelyeztem a tálat a földre, kinézek az ablakon, amit a párától képtelenség becsukni, megakadt valahol a felénél. Az ablaktok belső részét százévnyi festék barázdálja, és nyáron csakis eddig lehet behajtani – ez csak egy dolog a viktoriánus házak megannyi bája közül. Luna és én New Yorkban születtünk, ahol a szüleink egy lemezekkel, erősítőkkal és gitárokkal telezsúfolt loftlakásban laktak a West Village-ben. Majdnem két éves voltam, amikor szakítottak, és anyám visszavitt minket Buffalóba, ahol a nagyszüleim éltek – és ahol ő maga is felnőtt. Megvette a mostani házunkat, ami rémes állapotban volt. Rendbe hozta. A nagyszüleim segítettek, már amennyire hagyta nekik, de gyakorlatilag az egész munkát egyedül csinálta. Ami magyarázza ezt az ablakot.

Ahogy most elnézem őt az udvarban – ahogy lila nyári ruhájában gazol a kertben, haja kócos kontyban, meztelen lába kicsit koszos –, lehetetlen lenne kitalálni a titkát, hogy ki volt egykor. Senki

¹ Dusty Springfield született Mary Isobel Catherine Bernadette O'Brien; angol soul-pop énekesnő, a 60-as évek zenei ikonja.

se gondolná, hogy húsz évvel ezelőtt az anyám volt az első lány a Holdon.

Tudom, örültségnek hangzik. De nem az, amire gondolsz. Nem volt semmiféle pufi, fehér úrruha, se csillagokkal teli égbolt, ami végül sötétben felrepeztetett geodának nézett ki. Nem állt egy üres holdtenger szélén, bokáig a porban, és nem pillantott vissza ékességünkre, a forgó bolygóra. Ennél egyszerűbb a helyzet, sokkal földhözragadtabb és szimbolikusabb. Ahogy már említettem, semmilyen körülmények között nem hajlandó beszélni róla: a Holdról, a zenéről és az összes többi dologról, ami a nővérem születése előtt történt.

Átvonszoló a bőrröndöm a küszöbön, és közben a lábammal próbálom tartani az ajtót. Dusty is ki akar iszkolni, úgyhogy kicsit összerorlódunk, de végül kiszabadítja magát, átugrik a lábszáramon. Kint megfordul a fejemben, hogy lehajítom a táskát a tornácról, hogy ne kelljen végigzötyögtetnem a lépcsőn, de aztán úgy döntök, mégse jó ötlet. Anyám folyamatosan szemmel tart.

– Jó nehéznek tűnik – jegyzi meg. Háttal az autónak dől, a szexi, rózsaszín kerti kesztyűje félredobva, a fűben hever.

– Ööö... nem annyira – tovább cipelem a bőrröndöt, és próbálok nem hangosan nyögni. Anyámon tartom a szemem, miközben puffanások kíséretében lerángatom a koffert minden egyes lépcsőfokon, az arcomra fagyott, halvány (ál)mosollyal. Lent veszek egy mély lélegzetet, és kihúszom a fogantyút, hogy a kerekeken guruljon tovább.

– Legalább izmosodom – mondom, és a nyitott csomagtartóba emelem a táskát. Szemléltetésképpen megfeszítem az egyik bicepszemet.

– Azt látom – válaszolja fanyarul mosolyogva. Dusty körül táncolja a lábát, és finom szimatolással próbálja meggyőzni anyámat, hogy vigye el valahová autóval.

– Mindjárt, Dusty – ígéri, mire a kutya leheveredik a fűbe, és fejét a mancsára teszi.

A knockout rózsák illata édes és tömény, mint egy régi parfüm. Úgy árasztják magukból az illatot az ablak alatt, mintha anyám mézszárlásától megrettent állatok volnának. Felējük fordítom a fejem.

– Ne aggódjatok! – mondom jól érthetően suttogva. – *Titeket* életben hagy.

Anyám elmosolyodik.

– Hé – kezdi –, elég hatékonyan gazolok. Jól néz ki a kert.

– A Kert Királynője – jegyzem meg.

Bólint.

– Nos, még valamit be kell tennünk a bőröndödbe – szól a mutatóujját felemelve. – A műhelyben van. Kivihetnéd Dustyt a ház elé, és mire visszaérsz, meg is vagyok.

Anyám totyogós korom óta alkalmazza ezt a stratégiát: elterelni és lefoglalni. Már éppen szóra nyitnám a szám, hogy ellenkezzek, de már el is tűnt a garázsban. Úgyhogy követem Dustyt az utcára, és egy dalt dúdolok, amit már régóta próbálok kivenni a fejemből.

A nap fénylő, fehér gyűrű az égen, a járda forró a mezítlábas lábam alatt. Az utcán valahol fűnyíró zümmög álmos méhecskeként. Pár perc, és itt se vagyok, pár órán belül a várost is elhagyom. Egy hét, és vége a nyárnak. Hát persze hogy ez az a pillanat – indulásra készen várom, hogy végre eltűnhessek –, amikor Tessa végül felbukkan.

kettő

A LEGJOBB BARÁTNŐM a semmiből jelenik meg; régi, kék biciklijén ülve suhan be a kocsifeljárójukra. Haja aranylóan csillog a napfényben. Dusty megfordul, és az utca túloldalát kémleli, selymes fülei parabolaantennaként merednek a magasba. Előrenyújtott orral a levegőbe szimatol, Tessa illatát kutatva. Csóválni kezdi a farkát. „Áruló!” – suttogom. Dusty visszanéz rám, még mindig csóválja a farkát. Azon töprengek, miért nem hallottam meg Tessa biciklije nyikorgó hátsó kerekének hangját – *szkriííí, szkriííí*. Figyelmeztetés is lehetett volna, de a fuvallat zörgeti a leveleket a fejem fölött. Vagy egyszerűen csak nem figyeltem. Nem számítottam rá, hogy összefutunk. Idén nyáron minden egyes nap kint voltam, és egyetlenegyszer sem jelent meg.

Látom viszont a hálósobája ablakát az enyémből, pont a lonccal befuttatott rácsozat felett, amit arra használtunk, hogy késő éjjelente kimásszunk a szobájából. Hónapokkal ezelőtt volt, de ha kellene, még mindig képes lennék rá, behunyt szemmel és mezítláb is. Azt is tudnám, hova dobjam a cipőmet, hogy ne a rózsabokorban landoljon. Tizenkét éves korunkban azért lógtunk ki, hogy nem messze

a háztömbünkötől beszéljünk és hintázzunk. Már annak is örülünk, ha az utcai lámpa fényénél láthattuk az árnyékunkat. Később bulikba jártunk, és egyszer egy sötét bárban az Allen Streeten, ahol nem kérték el a személyit. Azokon a ritka éjszakákon, amikor Tessa egyedül lógott ki, küldött egy üzenetet, amint hazaért, és elmorzézta az OK-t a zseblámpájával: három hosszú villanás, aztán hosszú, rövid, hosszú. Megszokásból most is minden este az ablakára téved a tekintetem, de sose néz vissza rám.

És még most is dühösen dobálja szalmaszínű haját, akár egy póni, de felém nem fordítaná a fejét. A garázs már nyitva, benne a Whitingnyarak múltjának és jelenének tárgyai sorakoznak: megfakult műanyag kismecencék kagylóként egymásba rakva egy teknős formájú homokozó fölött; a falhoz erősített három teniszütő alatt pedig ott lapul egy hálós táskányi focilabda. Az ajtóhoz közel áll egy leharcolt Radio Flyer kiskocsi, amiben a babáinkat húzkodtuk a háztömb körül.

Két hónappal vagy évekkkel ezelőtt az út túloldalán lettem volna, mire Tessa a garázshoz ér. Talán már azelőtt tudtam volna, hogy jön, mielőtt elindul, de most máshogy állnak a dolgok. Úgyhogy nem tudom eldönteni, visszazaladjak-e az udvarba, vagy lassan megforduljak, tegyek egy kört a fa körül, amíg a házammal szemben nem találok magam, és akkor úgy tehetek, mintha észre sem vettem volna őt.

De valami marasztal.

Tessa leugrik a biciklijéről, és betolja egy tartóvillába a garázsajtónál. Arra számítok, hogy a hátsó udvarhoz vezető titkos ajtót fogja használni, és megint eltűnik a szemem elől hónapokra, egy évre, örökre. De aztán megfordul, és rám néz.

Elakad a lélegzetem, a szívem pillangó módjára verdes a mellkasomban. Tessa elindul felém, és megáll a kocsifelhajtó felénél.

Soválynak tűnik, kipirult az arca, és a haja úgy lobog a feje körül, mint a papírszalagok a szélben. Szandálos lábával finoman piszkálni kezd egy büdöskét. Vár. Dusty megrántja a pórázt, aztán visszaneéz rám.

Azon kapom magam, hogy már át is sétálok az Ashland Tessa felőli oldalára, érzem az aszfalt melegét a lábam alatt. Megállok a járda szélén, és Tessára pillantok, aki köztem és a garázs között áll félúton.

– Szia! – köszönök. Ledobom a pórázt, és Dusty puha léptekkel odaballag Tessához. Megszagolhatja a térdét.

Tessán napszemüveg van, így nem látom a szemét. De mindegy is, mert előrehajol. Dusty fejére teszi a kezét.

– Helló! – mondja, de nem tudni, hozzám beszél-e, vagy a kutyámhoz.

Azon a nyáron ismertem meg Tessát, amikor öt éves voltam. Luna hét volt, és bosszantotta, hogy a szemközti házba költöző lány pont velem egyidős, és nem vele. Mi hárman mégis egész nyáron a kertben játszottunk, aztán amikor Luna elkezdte a másodikat, és rátalált a saját legjobb barátnőjére, Pilarra, a csoportunk négyfősre bővült.

Azonnal megkedveltem Tessát, mert vicces és bátor volt. Még ha akkoriban a bátorság annyiban merült is ki, hogy mozdulatlanul állunk, amikor egy méh köröz a fejünknel, vagy a parkban átugrunk egyik padról a másikra, pedig olyan messze állnak egymástól, hogy szinte lehetetlen megcsinálni. A szülei sokat veszekedtek, és néha, amikor hátunkat Tessáék házának vetve ücsörögtünk, és a dühös sutogásukat hallgattuk, arra gondoltam, jobb is, hogy az én szüleim külön élnek, mióta az eszemet tudom.

Teszek néhány lépést a kocsifelhajtón Tessa felé; egész nyáron most először lépek Whitingék területére. Aztán kinyitom a szám. Annyira hozzászoktam, hogy elmesélem neki, mi történik velem, hogy nem bírom visszafogni magam, még két hónapnyi adásszünet után sem.

– Megyek ma New Yorkba – mondom. – Luna és anyukám alig beszélnek egymással. Azt hiszem, küldöttként megyek, vagy ilyesmi. – Lábujjam hegyével rajzolok egy kört a földre. – Nagykövetként. – SAT-vizsga stílusú szinonimák ugranak be: *diplomata, megbízott, követ*. Az agyam zűrzavaros szótárprogrammá alakult.

Tessa csendben van, még mindig előregörnyed, én pedig csak állok ott, és azt várom, hogy megszólaljon. És végre ez is megtörténik.

– Láttam Lunát a Pitchforkon – jegyzi meg még mindig Dustyhoz, vagy esetleg a kocsifeljáróhoz címezve szavait. – Júliusban.

– Tudom – felelem. A zenei weboldal vagy egy hónapja kitett a kezdőlapjára egy fotót, és volt egy kis szöveg is a Moons őszi turnéjáról. A képaláírás pedig: „*A Luna and the Moons beveszi Amerikát*”, alatta a következő alcímmel: „*Meg Ferris lánya anyja pályáján kering*”. A képen Luna egy padon ül, a srácok mögötte állnak. Nevet, kezét kétoldalt a vöröses fára fekteti. A napsugár ferdén, tökéletes szögben süt be az ablakon, egyenesen az ölébe. Négy hónapja nem láttam élőben a nővéremet, és néha alig hiszem el, hogy létezik. Az ilyen képek sem segítenek, ahol ennyire sugárzó, és a távolba réved, nem a fényképezőgépbe néz.

Tessa feláll, én pedig kétségbe esek, hogy elmegy, mielőtt bármi fontosat mondhatnék.

– Felkeresem apámat – mondom. – Döntöttem. Akkor is, ha Luna nem akarja.

– Sok szerencsét! – szól Tessa semleges hangon. Nem kérdezi meg, mi a tervem, és hogy ennyi gondolkodás után miért döntöttem úgy mégis, hogy megteszem. Aztán megrázza a fejét. – Tegnap a melóban vagy háromszor játszották le a *Summerlongot*.

Ez apám egy másik dala, és nem lep meg, hogy Tessa munkahelyén, egy korcsolyás-snowboardos boltban beteszik. Ott mindig

kíméletlenül lendületes és energikus a zene; ezzel is próbálják elérni, hogy az emberek kesztyűt, sapkát és két síkabátot vegyenek, mikor pedig csak egyre van szükségük. Vagy amikor meleg van odakint, két gördeszkát vagy két pár műanyag térdvédőt. A *Summerlong* abszolút illik oda, mert vidámnak hangzik – a legtöbb embernek le se esik, hogy szomorú az üzenete.

A *Secret Story*hoz hasonlóan ez a dal is az első szólólemezen található, ami a Shelter feloszlása utáni évben jött ki, de májustól szeptemberig még mindig játsszák a 92.8 FM Hot Mixx Radión („Forró-sítsd fel a napod a kedvenceidből álló válogatással!”). Múlt hónapban a boltban hallottam. Én a gabonapelyhes sorban álltam, anyám meg a fagyasztott cuccoknál. Így most több Rice Krispiesünk és málnás pálcikás jégkrémünk van, mint amennyit egy kétfős háztartás egy év alatt el bír fogyasztani. Ugyanaz volt a stratégiánk: csak szedegetni le a dolgokat egymás után a polcról, lassan és megfontoltan. Olvasgatni az összetevőket, úgy tenni, mintha kettő között vacillálnánk, aztán megvenni mindkettőt. Igazi bevásárlós színjáték volt, de senki sem figyelt. Az volt a lényeg, hogy külön legyünk, amíg vége nem lesz a dalnak, és így ne kelljen róla beszélnünk. Anyámnál volt a kocsí, úgyhogy én voltam az a fura szerzet, aki fél tucát General Mills gabonapelyhes dobozt cipelt magával. Úgy tele volt a kezem, hogy alig láttam ki a dobozoktól. Mire megtaláltam anyut, már a Bananarama *Cruel Summer*je ment. Anyám rápillantott a doboztornyomra, és bólintott, mintha tök rendben lenne, hogy hat doboz gabonapelyhet választottam. Behánytam őket a kocsiba.

Megfordul a fejemben, hogy ezt elmeséljem Tessának, de aztán hagyom.

– Sajnálom – komolyra veszem a hangom – az egész családom nevében. – Egy pillanatig mintha mosolyt látnék átfutni Tessa arcán,

és azt gondolom, talán rendbe jönnek a dolgok. De aztán megrázza a fejét.

– Már megtanultam kizárni – feleli. Összefonja maga előtt a karját; a testtartása egyfajta védőfalként funkcionál, határként, ami távol tartja tőlem. Az egyik dolog, amit mindig is szerettem Tessában, hogy mert bizonytalannak mutatkozni. Nem mindig olyan biztos a dolgokban, mint anyám vagy a nővérem. Vagy legalábbis régebben nem volt az. Most nagyon is annak tűnik.

Ennek nem kéne így lennie. Tessának meg kellene értenie. Elvég-re ő az, aki először előállt a horizont-elmélettel.

Az apám úgy tűnt el az életemből három évvel ezelőtt, ahogy az esti nap bukik a horizont alá: tudod, hogy valahol ott van, de hogy pontosan hol, azt nem. Időről időre visszalebeg a látóhatárba; az ő esetében a *Rolling Stone* lapjain vagy egy késő esti talkshow-ban előadva. És Tessa találta meg Google Mapsen apám stúdióját is Williamsburgben, és az ő segítségével bukkantam arra a magazinra is eBayen – a magazinra, amit elviszek megmutatni Lunának. Használhattam a hitelkártyáját. Azt hiszem, ki se fizettem neki.

Tessa most a házuk felé sandít, de nem látok ott senkit.

– Ideért a magazin – mondom – ööö... már egy ideje. Akarod látni? Ide tudom hozni.

– Nem kell, köszí – válaszolja.

– Azt hiszem, még mindig lógok neked nyolc dolcsival.

– Hozzáírom a többihez – mondja, és hátrébb lép egyet, de nem indul el befelé. Csak áll ott, és olyan kitartóan nézi a tölgyfa tetejét, hogy már majdnem megfordulok, hogy én is odanézzek.

Hirtelen borzongásszerűen végigszágul rajtam a kétségbeesettség. Egész nyáron arra vártam, hogy beszélhessek Tessával, és most itt vagyok, nagyjából figyel is rám, de nem emlékszem, mit akartam

mondani. Ez az egész zűrzavar egy titok miatt alakult ki – egy titok miatt, amit azért nem árultam el neki, mert azt reméltem, így megvédem. De most már világos, hogy egyetlen titkot sem tudhatsz biztonságban. Megpróbálhatod óvatosan kezelni; úgy bánni vele, mint egy hímes tojással vagy egy apró selyemgubóval. De a titkok nem üregesek. Súlyuk van. Parányi holdként körülöttünk keringenek, a gravitációnk közel tartja őket, de egész idő alatt ők is húznak minket a sajátjukkal.

El akarom neki mondani ezeket, de a szám képtelen megformálni a szavakat.

– Tessa, sajnálom – remegni kezd a hangom. – Én... én azt hittem, helyesen cselekszem.

Elnéz valahová a bal oldalamra, úgyhogy végül az arca egyik oldalának beszélek.

– Tudom – mondja halkán. – De nem így volt. Phoebe, én tényleg nagyon kedveltem azt a fiút.

– Tudom – válaszolom, aztán megszáll valami őszinteségdémon. – Én is.

A szeme kissé összeszűkül, és az alsó ajkába harap. Bólint, de nem úgy, mintha válaszolna egy kérdésre, inkább mint aki meggondolta magát.

– Sok szerencsét New Yorkhoz! – mondja. – Érezd jól magad a híres családdoddal!

Ez az utolsó mondat nem gonoszul, hanem már-már komolyan hangzik. Lehet ilyet nem szarkasztikusan mondani?

Megfordul, és végigsétál a kocsifelhajtón, flip-flop papucs csattog a betonon. Eltűnik a garázs sötét barlangjában, én meg csak állok, és bámulom, ahogy az automata ajtó lassan leereszkedik, egészen addig, amíg meg nem csókolja a betont.

Dusty felnéz rám, fejét úgy billenti oldalra, mintha nagyon figyelmesen hallgatna valamit, és mintha azt kérdezné: *Ennek meg mi a fene baja van?* A buksijára ejtem az ujjaim, ő pedig a combomnak nyomja a fülét. Egy perc, és bemehetünk, de egyelőre nem mozdul a lábam. És ebben a pillanatban, amint elengedem magam, a *Summerlong* szövege kúszik vissza a fejembe. *Csapdába csal a fény, megragad a fény, de a nyár nem hosszú. Nyárhosszú.*

Sosem értettem, mit jelent ez. Most akkor hosszú, vagy sem? Talán speciális hosszúságú. Olyan értelemben, hogy nem hosszú – hanem nyárhosszú!

Na mindegy.

Biztos vagyok benne, hogy apám metaforának szánta a bandája feloszlására, a házassága befuccsolására vagy valami másra, amit elcsestett, de jelen pillanatban nehezemre esik nem szó szerint értelmezni. Pár héten belül ez a fehéren izzó napfény borostyánná fakul, és a nyár átcsúszik az őszbe. Vissza kell mennem a suliba, és szembenéznem mindazzal, amit június óta kerültem. De addig van egy hét, és az a tervem, hogy néhány kérdésre megszerzem a választ. Még szerencse, hogy rengeteg audiovizuális segítségem akad, és kész vagyok itt elkezdni, és visszafelé haladni.

három

MEG

2001. június

BERAGADT A KULCS A ZÁRBA. Próbáltam nem jelnek tekinteni.

– Minden oké? – kérdezte a hátam mögül a húgom, én pedig hátra se fordulva válaszoltam neki.

– Minden a legnagyobb rendben – feleltem. Vettem egy mély lélegzetet, behunytam a szemem, és balra kezdtem mozgatni a kulcsot. Amint visszafordítottam, kattant egyet és engedett a zár.

De csukva hagytam az ajtót, inkább leszökdécseltem a lépcsőn a pázsitra. Kit ott volt a lányokkal; a kis kert mellett álltak, ami az udvar egyik oldalát szegélyezte. Phoebe pitypangot szedett, Luna pedig azt hiszem, a rózsabokrokkal diskurált. Ezüstös juharfa magasodott fölénk az ég felé törve. Ez volt az egyik dolog, ami első látásra megtetszett az épületben: a magas fa a ház előtti részen és a hatalmas bokrok a járda mellett. Öreg tanyaház volt a város közepén, de mesebeli házikóhoz hasonlatos. Az útról alig látszódott.

Luna levette a cipőjét a puha fűben, és a lépéseket számolta a két rózsabokor között: *egy, két, há', négy*. Fél évig járt balettra, és természet

adta tehetségnek bizonyult; végigszökelte a tükrös falú táncstúdiót és a loftlakásunk nappaliját. Vagyis már nem a miénk: a lakást egy héttel azelőttadtuk el egy bankárnak és a szőke, terhes feleségének.

Ahogy eszembe jutott a hely, amit egészen mostanáig az *otthonunknak* neveztünk, belém szorult a levegő. Aztán Phoebe nevetve megrohamozta a lábam egy maroknyi pitypanggal, és újra kaptam levegőt. Ahogy mosolyogva, a naptól hunyorogva felnézett rám, szinte biztos voltam benne, hogy jó döntést hoztam. Szinte.

– Jól van, lányok! – mondtam, elkapva Phoebe kezét, majd egyszer megpördítettem a fü fölött. Kacagott, és lehuppant egy lóherefoltra. Felemeltem egy kartondobozt a kocsifelhajtóról. A bőröndjeinken kívül ez volt minden, amit ma magammal hoztam. A többi cucc csak holnap érkezik a költöztetőkkel, elég lesz akkor elgondolkodnom rajta, mit hoztam el, és mit hagytam ott.

– Menjünk be, és nézzük meg az új házunkat! – javasoltam.

– Új ház! – ismételte el Phoebe. Pár hónap, és kétéves lesz, de még csak most kezdett el mondatokat összerakni. Attól még tudtam, hogy szinte mindent ért, amit mondunk.

Luna abbahagyta a számolást, és felém fordult.

– Megnézhetem a szobámat? – tudakolta.

– Hát persze! – bólintottam.

A kezemért nyúlt, Kit pedig a hóna alá kapta Phoebet. Felsétáltunk öt lépcsőfokot a szűk tornácon, és ismét ott álltam a súlyos faajtó előtt.

– Mi van, ha házfoglalók vannak odabent? – kérdezte Kit féloldalas mosollyal. Egy hónapja pixie-frizurát vágott magának egy chicagói hotelszobában, a legutóbbi turnénk utolsó hetében. Óriási lett tőle a szeme, de jól állt neki.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nincs itt semmiféle *házfoglaló* – jelentettem ki. Kinyitottam az ajtót, és a lábammal áttuszkoltam a dobozt a küszöbön.

– Akkor mosómedvék – szólta Kit, és végighúzta a kezét a viharvert ajtókereten. Jókorá karcolás futott végig hosszában a szegőlécen. Elgondolkodtam, hogy vajon a száz év során mikor keletkezhetett.

– Mi az a házfoglaló? – érdeklődött Luna. Hosszú szempilláit rebegtetve nézett fel rám.

– Édesem, azt nehéz elmagyarázni – mondtam. – De a mi házunkban nincs egy se.

Bent félhomály uralkodott; a függönyöket az összes bejárat felőli ablakon behúzták, egy kis napsugár azonban a padlóra vetült az ebédlő ablakából. Tökéletes arany négyszöget alkotott a parkettán. Abban a pillanatban minden vágyam az volt, hogy ott üldögéljek, akár örökké, vagy legalább addig, amíg kitalálom, mihez is kezdjek.

De inkább behúztam magammal Lunát, Kit és Phoebe pedig követett. Egy pillanatilag csak álltunk a hűvös, sötét csendben. A csukott ablakok ellenére hallottam a kinti madárcsicsergést.

– Nem éppen a Ritz Hotel – jegyezte meg Kit.

– Hát nem – válaszoltam. – De a Ritz amúgy se olyan nagy szám.

– Szerintem fantasztikus volt. – Vállat vont, ahogy ezt mondta, de közben mosolygott. Hálás voltam, hogy a testvérem nem tart komplett őrültnek. Vagy ha úgy is van, még nem mondta.

– Mondd csak – folytatta Kit, és letette Phoebe a földre –, mégis miért nem szólsz anyunak és apunak, hogy itt vagyunk? – Átvágott a nappalin, és kinyitott egy ablakot tőlem balra.

Végigfuttattam a kezem a lépcsőkorláton. A fa poros volt, de alatta sima és fényes.

– Azért, mert apu azonnal iderohanna, hogy megpróbálja megjavítani dolgokat – feleltem.